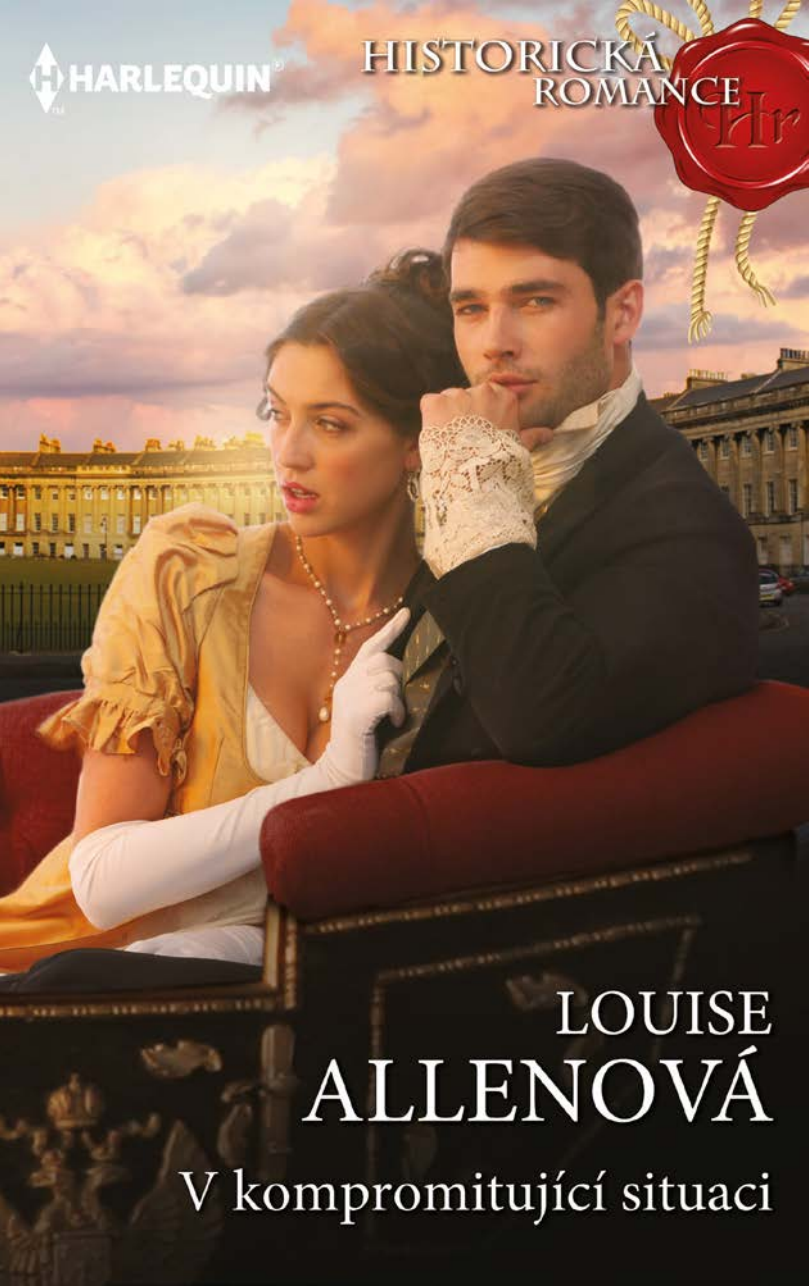
HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
LOUISE
ALLENOVÁ
V kompromitující situaci

Louise Allenová

V KOMPROMITUJÍCÍ SITUACI

Překlad

Jana A. Horáčková

Milá čtenářko,

měsíc uběhl jako voda a je tu listopad se svým nevlídným počasím, které nás přímo vybízí si někam zalézt s pěkným příběhem. V edici Historická romance nebude lehké si tento měsíc vybrat.

Hrdinka první povídky – Nekonvenční dáma –, *americká dědička Violet, má nevšedního koníčka: fotografování. Díky němu se dostane do blízkostí princů a princezen, dětí královny Viktorie, a dokonce odjede i na královskou svatbu do Petrohradu. V příběhu se poutavě prolínají historické události s fikcí a vše je samozřejmě rámováno milostným dobrodružstvím s dobrým koncem.*

Druhá povídka, která je zároveň čtvrtým dílem minisérie Svobodomyslné dámy, nese název V kompromitující situaci. *A v kompromitující situaci se doopravdy ocitla slečna Lucy a hrabě Burnham, když společně dohlíželi na sestru hraběte. Při své spiklenecké misi se do sebe zakoukali a odtud byl už jen krůček k tomu, aby se políbili. Nezávislá Lucy ale u svých přítelkyň viděla, jak vypadá šťastné manželství plné lásky, a s ničím menším se nechtěla spokojit…*

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou
Váš Harlequin

Louise Allenová

V KOMPROMITUJÍCÍ SITUACI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Earl's Reluctant Proposal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Jana A. Horáčková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2021 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9805-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9806-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9807-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

19. července 1815 – Londýn

Buch buch.

Lucy se probudila a v krku jí zůstal viset zděšený výkřik. Podívala se na ruce složené v obranném gestu na hrudníku a zjistila, že necítí žádnou bolest. Neteče jí krev. Měla snad zlý sen? Ale ten zvuk byl skutečný. To si uvědomila během okamžiku, protože se ozval znovu. Tentokrát už věděla, odkud pochází: někdo mocně bušil pěstí na dveře.

Zvedla se z pohovky celá zmatená a zatočila se jí hlava. Kde to je? Vrávoravým krokem zamířila ke dveřím, aby odemkla a v tu chvíli jí všechno došlo. Měla mít hodinu klavíru s lady Sophií… Kvůli tomu tady přece byla. Otočila klíčem v zámku, dveře před ní se otevřely a ona nejistým krokem ucouvla.

„Sophie, co zatraceně sleduješ tím, že se tu klidně na půl dne zamkneš?“ Muž ve dveřích se zarazil, když ji uviděl, ale pak stačily tři dlouhé kroky, aby stanul uprostřed místnosti. „Kdo jste a kde je moje sestra?“

„Jsem Lucy Lambertová a nevím.“ Ztěžka dosedla na pohovku, což nepůsobilo ani trochu ženským a elegantním dojmem, a na neznámého muže se pátravě zadívala. *Co se to se mnou jen děje?*

„Říkala, hm… Říkala, že obdržela naléhavý vzkaz od své bývalé guvernantky. Tvrdila, že se vrátí za dvě nebo tři hodiny a já si mám během čekání na ni udělat pohodlí. Přečíst si knížku, dát si občerstvení. Když odcházela, bylo deset hodin."

Hodiny na krbové římse právě tiše odbily čtyři odpoledne. „Ale to není možné." Lucy překvapeně zamrkala a zaostřila pohled na ciferník. Z náhlé nejistoty ji však rychle vyvedlo i hlasité odbíjení hodin v hale. „Mluvily jsme spolu jen krátce, protože lady Sophie hodně spěchala. Přesto mi nechala donést jídlo a ukázala knihovnu, abych se mohla náležitě zabavit. Pak odešla. Tudy." Lucy ukázala na druhé dveře v místnosti. „Měla jsem ohromnou žízeň, tak jsem vypila skleničku limonády a posadila se sem, abych si prošla noty, které jsem s sebou na hodinu přinesla a… Věřte mi, že to je všechno, co si dokážu vybavit."

Muž před ní se najednou sklonil a cosi zvedl z podlahy. „Ten je váš?"

„Ano." Natáhla se a vzala si od něj malý poznámkový sešit. Pomalu se začínala soustředit na tok vlastních myšlenek a v hlavě se jí rozjasnilo. „To ta limonáda. Proto jsem se cítila tak divně. Ona mě omámila." Potom jí všechno došlo. „*Omámila* mě!"

Muž přistoupil ke stolu, zvedl sklenici, ze které pila a očichal ji. Nalil do ní trochu nápoje ze džbánu vedle a usrkl. „Tohle jste vypila?"

„Moc dobře to nechutnalo." Vzpomněla si, že limonáda byla poněkud hořká. „Ale já jsem měla příšernou žízeň. Venku je takové horko a já nechtěla zvonit na služebnictvo a obtěžovat je."

„Kdo jste?"

Lucy už asi věděla, kdo je *on*, protože než přijala

nabídku lady Sophie Harkerové, která ji požádala, aby se dostavila k nim domů, něco si o ní zjistila. Svobodné ženy totiž nemívaly ve zvyku navštěvovat domy cizích lidí, zvláště pokud byly rozumné. Raději se vždy chovaly obezřetně, než se vydaly do neznámého prostředí. Lady Sophie Harkerová bydlela na Cavendish Square se svým nevlastním bratrem, lordem Burnhamem, což byl syn druhého manžela její matky.

„Jsem slečna Lambertová, učitelka hudby." Vytáhla z taštičky svou novou, nedávno vytištěnou navštívenku a podala mu ji. „Pane," dodala po krátké odmlce.

Kartičku si prohlédl a Lucy cítila, že se jí udělalo o poznání lépe. Probrala se z nepříjemné otupělosti a přestala ji bolet hlava. Konečně si muže před sebou pořádně prohlédla. Max Fenton byl přesně takovým typem džentlmena, kterého by její přítelkyně Melissa, a ta si nikdy nebrala servítky, popsala jako dokonalé ztělesnění mužnosti. Nebyl sice vyloženě mohutný, což se jí líbilo. Sama totiž byla jen středního vzrůstu a neměla ráda, když se nad ní někdo cizí tyčil. Ale přesto měla pocit, že svou pouhou přítomností dokázal zaplnit celou místnost a vznášela se kolem něj nezpochybnitelná aura moci. Samozřejmě jí neušlo, jak byl rozladěný, a to atmosféru v pokoji značně ztěžovalo.

Další z jejích přítelkyň, Jane, lady Kendallová, jež byla umělkyní, by ho možná nechtěla portrétovat, napadlo Lucy. Měla dojem, že pro ni by byl až příliš obyčejný. Odhadovala, že neměřil více než metr osmdesát. Měl štíhlou a pohlednou postavu, aniž by oplýval množstvím svalů. Ani rysy jeho obličeje nebyly ničím výjimečné, rovný nos, pevná čelist, šedé

oči a světle hnědé vlasy ostříhané podle poslední módy.

Může mu být tak třicet, pomyslela si. Nikde neměl žádné jizvy, pihy nebo podobné nedokonalosti, snad pouze na bradě postřehla nepatrný dolíček. Ano, nepochybovala o tom, že Jane by ho přešla bez povšimnutí se slovy, že pro ni jakožto pro portrétistku ten muž není dostatečně zajímavý.

„Myslíte, že mě budete později schopná dokonale popsat?" zeptal se a Lucy si zděšeně uvědomila, že na něj dlouze a zcela nepokrytě zírala.

„Ano, řekla bych, že ano. Když se žena setká s rozzlobeným mužem, je vždy na místě si zapamatovat, jak dotyčný vypadá. Právě z toho důvodu, aby ho později v případě potřeby dokázala příslušným úřadům správně popsat," odvětila a s uspokojením sledovala, jak se muž před ní zarazil a nevěřícně zamrkal.

Učitelky hudby bývaly většinou vyhublé tmavovlasé šedé myši, které mužům s hraběcím titulem neodsekávaly, jenže Lucy si najednou nemohla pomoci. Snad chytila zlostnou slinu, nebo na ni prostě jen dolehl zoufalý vztek na celý okolní svět. Ale zjistila, že i tohle je určitý druh statečnosti.

„Vy se domníváte, že bych se mohl vůči vám zachovat násilně?" zeptal se a odešel ke dveřím, kterými podle jejích slov zmizela jeho nevlastní sestra.

„Nedokáži to odhadnout, pane. Ale mám z vás dojem, že jednáte pod silným tlakem emocí a z doslechu vím, že mnozí džentlmeni v takovém rozpoložení neváhají a vybíjí si vztek na všech lidech, kteří se nachází poblíž. Ať už slovně nebo fyzicky."

Otevřel dveře dokořán, zadíval se do nich, povzdechl si a opět je zavřel. Pak se k ní vrátil. „Já si nikdy

nevybíjím vztek na ženách, dětech, sloužících nebo zvířatech, slečno Lambertová. Ujišťuji vás, že jste se mnou v naprostém bezpečí."

Ovšem vy, vaše lordstvo, jste na pokraji výbuchu vzteku, přestože se snažíte působit klidně.

„Tak to je výborné, jsem nesmírně ráda, že všichni ti, které jste zmínil, jsou před vaším vztekem uchráněni." Vstala a rozhlédla se, kam položila svůj klobouk. „Přesto však, pokud mi zaplatíte, se vám raději budu klidit z cesty."

„Zaplatit vám? A za co?" zeptal se lord Burnham překvapeně. Stáhl obočí do přísné linky a stejně tak mu ztuhl i výraz kolem úst. Lucy s odpovědí nezaváhala.

„Za ztrátu jednoho celého dne. Slíbila jsem dát dopoledne hodinu klavíru lady Sophii, neměla jsem ale ponětí, že mě omámí a já tady prospím dalších šest hodin. Budu se domů muset vrátit drožkou a z promarněné návštěvy u vás mi vzniknou nečekané výdaje. Nejsem totiž ve stavu, abych se po takové zkušenosti vydala na cestu zpět pěšky."

„A kolik vám dlužíme?"

Lucy v duchu rychle počítala. Ke své obvyklé ceně si přidala částku za drožku, za limonádu s uspávadlem a pět šilinků za nevhodné chování hraběte. Pak mu oznámila výsledek.

Obočí zůstalo i nadále stažené a měla dojem, že se mu vráska na čele dost možná ještě více prohloubila.

„Pracující, jehož si najímáte, by snad měl dostat řádně zaplaceno, nemám pravdu, pane?"

„Samozřejmě. Ale před tím, než vám zaplatím, tak mi povězte, co přesně se tady dnes stalo, slečno Lambertová. Víte, moje sestra totiž tady v okolí nemá

žádnou bývalou guvernantku. Pokud je mi známo, tak bydlí až někde poblíž Northumberlandu."

Nyní konečně pochopila ten jeho ponurý výraz. „Myslíte si, že utekla z domu?"

„Myslím, že bych se konečně rád dozvěděl, co se tady seběhlo."

Lucy si nebyla úplně jistá, ale měla dojem, že po její poznámce byl hrabě napjatý ještě víc. Pochopila, že on je přesně typ muže, který je zvyklý za každých okolností dostat to, co potřebuje, a nemá zapotřebí se s nikým dohadovat. „Byla jsem lady Sophii doporučena mou přítelkyní, vévodkyní Aylshamovou."

Tak. Teď jsem vás překvapila, pane.

Lucy mu však nedopřála čas, aby mohl vyjádřit případné pochyby ohledně přátelství mezi vznešenou vévodkyní a starou pannou, která si vydělávala na živobytí jako příležitostná učitelka hudby. „Lady Sophie mi nedávno poslala dopis, v němž vyjádřila zájem naučit se hrát na klavír. Požádala mě, abych za ní přišla dnes domů a dala jí dopoledne úvodní dvouhodinovku. Vypadáte, že vás to překvapilo, pane."

„To je neuvěřitelné. Vždyť Sophie hraje na klavír a také na harfu bravurně už od dětství."

„Jenže mně tvrdila, že je úplná začátečnice, a přiznávám, že i mně to přišlo značně neobvyklé. Moc dobře vím, že mladé dámy jejího postavení se hře na hudební nástroj učí od dětských let."

Lhala mi a omámila mě. S tou dámou bych si opravdu nesmírně ráda promluvila.

Lucy se musela ovládnout, aby své myšlenky nevyslovila nahlas a rozhodla se pokračovat co možná nejpodrobněji v líčení sledu událostí dál. Muž stojící před ní měl nepochybně pádný důvod, jak

omluvit svou zlost a zájem o sestru. Lucy ho vlastně chápala.

„Dorazila jsem k vám přesně tak, jak požadovala, v půl desáté. Lady Sophie pak požádala komorníka, aby nás nikdo nerušil. Tomu ale úplně nerozumím, přece pokud věděl, že jí budu dávat hodinu hry na klavír a z pokoje celou tu dobu žádná hudba nevycházela, proč mu to nepřipadalo divné? A navíc i to, že z místnosti nikdo celé hodiny neodešel?"

„Protože když jsem se vrátil před chvílí domů, informoval mě, že je má sestra celý den zaneprázdněná studiem s učitelkou francouzštiny. A vzhledem k tomu, že je ten jazyk pro ni obtížný, a zde musím připustit, že toto je další nepravda, potřebuje, aby je nikdo nevyrušoval. Požádala prý jen o menší občerstvení místo oběda. A vzhledem k tomu, že toto je její přijímací pokoj a ty druhé dveře vedou do její šatny a ložnice, nebyl důvod, aby odsud někdo vycházel. Vše potřebné jste měly k dispozici."

„Předpokládám, že tam někde je i přístup na zadní schodiště vedoucí do přízemí?" Lady Sophie se ukázala být jako vynikající stratég. Kromě toho, že byla rovněž i prvotřídní lhářka.

„Ano, jsou tam schody pro služebnictvo." Hrabě se musel usilovně ovládat, aby nezačal skřípat zuby. „Takže jste přišla. A co se dělo potom?"

„Uvedli mě sem, jenže lady Sophie si už nasazovala klobouk, zatímco já si ještě ani nestihla rozvázat stuhy na tom svém, a řekla, že právě obdržela naléhavý vzkaz. Byla velmi rozrušená. Tvrdila, že musí okamžitě za svou slabou guvernantkou, ale nezdrží se u ní dlouho. Požádala mě, abych zůstala a počkala na ni, že začneme hodinu hned, jak se vrátí. Slíbila, že mi čas navíc zaplatí a nabídla mi občerstvení. Také

zamkla dveře vedoucí na chodbu, abych měla pocit bezpečí, když jsem byla prvně v neznámém domě. A pak spěšně odešla druhými dveřmi."

Lucy konečně přestala bolet hlava a cítila, že si toho dokáže vybavit víc. „Když o tom teď tak přemýšlím, bylo to celé zvláštní. Lady Sophie působila rozrušeným dojmem, ale rozhodně nebyla nijak rozčílená. Řekla bych, že spíš byla vzrušená."

„O tom nepochybuji." Lord Burnham k ní prvně promluvil s náznakem úcty, a ne jako k někomu ze sloužících, který se navíc chystá ukrást z domu stříbro. Zdálo se, že má větší vztek na nevlastní sestru než na ni samotnou.

„Takže se podle vás opravdu jedná o útěk?" neodolala položit mu zvídavou otázku.

K jejímu údivu lord Burnham přestal divoce přecházet po pokoji a posadil se proti ní. „Zatím ještě ne," pronesl tajemně. „Nebo v to alespoň doufám." Prohrábl si rukou vlasy a najednou působil mnohem přívětivějším dojmem. „Říkala jste, že jste přítelkyní Aylshamovy manželky?"

„Ano, přátelíme se spolu léta, ještě od doby, než se Verity provdala za Willa." Dělala, že si nevšímá změny v jeho výrazu, když použila křestní jména obou vévodů. Dobře si však uvědomovala, že by nebylo dobré proti sobě popudit členy aristokracie, když se chtěla stát úspěšnou učitelkou ve vyšších kruzích. „Víte, pane, já jsem se sama rozhodla jít v životě cestou, na níž si budu vydělávat na živobytí. To ale neznamená, že se nemohu přátelit s příslušníky vybrané společnosti."

„Ne, samozřejmě, to chápu," odpověděl lord Burnham pomalu. Jeho chladné šedé oči si ji nepokrytě prohlížely od hlavy až k patě, jako kdyby byla nějaký

kůň nabídnutý do aukce a on si nebyl úplně jistý tím, zda se jedná o důvěryhodnou koupi. „Ale máte pro takové příležitosti vhodné oblečení?“

Lucy otevřela nevěřícně ústa a po chvíli je zase zavřela. „Co s tím má společného můj šatník, pane?“

„Pokračujte dál, slečno Lambertová.“

Zaváhala, ale nepřipadal jí zatím úplně vyšinutý. Lucy se rozhodla, že bude jeho poznámku ignorovat a usadí ho. „Vlastním šaty, kterou jsou zcela vhodné na večeři s vévodou, na zahradní slavnost nebo na ples ve společnosti.“ Nedodala, že tyhle šaty pocházely od jejích přítelkyň, které ji doslova zahrnuly dary, když se provdaly. Věnovaly jí šaty, které nosily jako svobodné, protože je díky sňatku musely vyměnit za oblečení vhodné pro vdané dámy jejich postavení.

„Hmm.“ Hrabě se opřel lokty o područky, sepjal prsty na rukou a zamyšleně si jimi klepal na rty. Lucy trpělivě vyčkávala, až si utřídí myšlenky, ať už se týkaly čehokoliv. „Říkala jste, že Sophie odešla téměř okamžitě potom, co jste dorazila vy. Že jste si ještě ani nestihla sundat klobouk. Zvedla jste si po příchodu sem závoj?“

Lucy zděšeně pohlédla na dveře, protože začínala pochybovat o tom, že je lord Burnham při smyslech. Věděla, že jsou sice zavřené, ale už nebyly zamčené. Kdyby rychle popadla svůj klobouk, taštičku a dala se na útěk –

„Tak co? Zvedla?“

Natáhla ruku vpravo, kde měla taštičku a chytila ji za popruh. Pomalu ji přitahovala k sobě. I klobouk ležel na dosah. Narovnala se, přestože ji jeho zvláštní otázka rozrušila.

„Závoj?“ Na okamžik se opřela. „Počkejte, musím

přemýšlet. Začala jsem ho zvedat, ale pak jsem ho spustila, jak mě lady Sophie překvapila svým odchodem. Zmizela opravdu rychle."

„V tom případě mám otázku," pronesl lord Burnham. „Kolik si účtujete za celý týden?"

„Za celý týden čeho?" Lucy se trochu uvolnila. „Máte na mysli hodiny hudby?"

„Ne. Za týden vašeho času, slečno Lambertová. Rád bych si vás najal na týden a chtěl bych, abyste mi dělala i doprovod na večírek."

„Vy… Vy nemravo." Lucy neváhala. Vyskočila a už byla na půli cesty ke dveřím. Ne, ten muž nebyl jen vyšinutý, on byl naprostý svůdník. Ubohá lady Sophie, která musela žít pod jednou střechou s takovým nevlastním bratrem!

„Uklidněte se, slečno Lambertová. Já vás opravdu jen žádám o váš čas a doprovod, za což vám řádně zaplatím. Nežádám vás o vaše tě- o vaši *osobu*." Také vstal. „Snad mě můžete alespoň vyslechnout."

Ta Lucy, jakou bývala, než se jí stal úraz, by v jeho slovech žádný neslušný návrh neviděla. Možná by na chvíli znejistěla, ale určitě by mu nevěnovala delší pozornost. Najednou si uvědomila, jak moc se změnila. Pohrávala si s dlouhým špendlíkem od klobouku, který svírala v ruce pod závojem. Už byla jen pouhý krok od dveří. Pak se k němu otočila.

„Tak dobrá. Ovšem měla bych vás asi varovat, lorde Burnhame. Z toho, jak jsem vás zatím poznala, jsem usoudila, že jste buďto svůdník nebo pomatenec. A dost možná jste obojí dohromady."

„To *vy* budete šílet, až se stanete zodpovědnou za krásnou, opečovávanou osmnáctiletou mladou dámu, která toho ví o světě asi tolik, jako hraboš polní. Která je čistá jako jeptiška z kláštera, ale přesto

má slabost pro večírky, nakupování a romantiku. *Romantiku* především," dodal hořce.

Když zůstávala bez hnutí stát, přešel k pohovce u okna na opačném konci pokoje. „Posaďte se ještě, slečno Lambertová. Klidně si vezměte ke dveřím tu malou židli, jestli ze mě máte strach. V nejhorším mě s ní můžete uhodit, pokud byste opět nabyla dojmu, že se k vám nechovám vhodně. Anebo do mě můžete případně zapíchnout ten špendlík, co svíráte v ruce."

Lucy neušlo, že v jeho pohledu nebylo nic zlého, i když jí jeho chování připadalo poněkud zvláštní. Svezla se na opěradlo pohovky a řekla: „Poslouchám vás." Pro jistotu ale stále pevně držela v ruce špendlík.

„Možná vám v rozhodování pomůže trocha naší rodinné historie. Má matka zemřela, když mi bylo deset let a otec se později znovu oženil. Domnívám se, že to bylo především proto, aby měl vedle sebe společnost. Vybral si Amandu Harkerovou, vdovu po hraběti Longdaleovi. Měla dceru, Sophii, a té bylo v době jejich sňatku deset let. Mně bylo dvacet, takže příchod o hodně mladší nevlastní sestry mi značně ovlivnil život. Byla pro mě prostě jen dítě."

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval. „Když před čtyřmi lety otec zemřel, svolil jsem, aby má nevlastní matka libovolně užívala všechna rodinná sídla. Jsem svobodný, takže jsem neměl důvod ji nijak zbavit jejího postavení, a navíc jsem docela rád, že má svůj vlastní okruh přátel. Jenže před třemi roky onemocněla. Nebo to alespoň tvrdila. Proto ustanovila svou vzdálenou sestřenici Sophiinou gardedámou a odebrala se do Bathu, kde se bohužel ocitla pod vlivem podivné šarlatánky. Začala Sophii posílat

všelijaké bylinné směsi, obrovské částky peněz a srdcervoucí dopisy, v nichž ji žádá, aby se co nejdříve provdala."

„A jste si jistý, že ta vzdálená sestřenice je skutečně vhodnou gardedámou pro vaši sestru?"

„Slečna Hathawayová je *romantička*." Pronesl to slovo hlasem plným odporu, jako by mluvil o mrtvé kryse.

„Tak ji vyměňte." Zdálo se to jako to nejjednodušší řešení. „Vždyť přece existuje spousta svobodných dam, které mají vynikající původ, pevnou vůli a další přednosti k tomu vykonávat takové postavení."

„Jenže ji zaměstnala má nevlastní matka. Já sice jsem hlavou rodiny a jsem i Sophiin poručník. Usilovně se snažím, abych na ni měl dobrý vliv, chráním ji, ale není možné, abych ji silou nutil k rozumu a opatrnosti."

Lucy nenapadlo nic jiného, co by mu na to mohla odpovědět kromě obligátního *Bože*. Doufala, že ho svým hlasem alespoň trochu povzbudí.

„Její kmotra ji pozvala na večírek, který pořádá u sebe doma. Odmítl jsem Sophii na takovou příležitost poskytnout kočár i komornou a zdá se, že se tedy nakonec zařídila po svém. Když jsem se dnes vrátil domů, narazil jsem v hale na slečnu Hathawayovou, která se právě vrátila z lékárny."

„A podle vás její kmotra není vhodnou hostitelkou pro svobodnou dívku? To se mi zdá… A kde ta dáma bydlí?"

„V Dorsetu, ve Staning Waterless. Jmenuje se –"

„Počkejte, není to lady Hopwellová?"

„Vy ji znáte?"

„Nějakou dobu jsem strávila v Great Staning, což je asi deset mil odtamtud." Lucy tam poblíž vyrostla

a vrátila se do Londýna zpět teprve před třemi týdny. To už měla ruce docela zahojené a zvládala se o sebe postarat bez neustálé péče své mladé služebné. Nechtěla ani zneužívat pohostinnosti svých přítelkyň vévodkyně Kendallové a markýzy Cranfordové. Obě jí nabízely pomoc s výběrem nového bydlení a slibovaly, že ji představí i případným klientům, kteří by mohli mít zájem o její služby. Jenže Lucy chtěla začít nový život podle sebe, a ne se spoléhat na kontakty od druhých.

„Já jsem se s lady Hopewellovou osobně nikdy nesetkala," pronesla. „Ovšem pokud lady Sophie neudělala nic jiného, než že k ní utekla, tak nebude těžké za ní vyrazit a přivézt ji zpět do města."

Lucyina vlastní rodina byla v okolí považována za slušnou a váženou, přestože nepatřila do vysokých šlechtických kruhů. I tak několikrát zaslechla matku mluvit o příslušnících šlechty, kteří žili poblíž, a proto věděla, že je vdova Hopewellová velmi společensky založená a proslulá pořádáním bujarých večírků. Šuškalo se, že ta dáma není vůbec ztělesněním ctnosti, ale Lucy samotné ty řeči o frivolní vdově vždy spíš vykouzlily úsměv na tváři, než aby jí opovrhovala.

„Věřte mi, že není důvod k tomu, proč by Sophie nemohla lady Hopewellovou navštívit. Kromě skutečnosti, že jí na tom tak nezvykle záleželo. To na tom všem bylo prostě neobvyklé. Když jsem jí navrhl, že společně navštívíme jiný večírek v Northamptonshiru, osopila se na mě a obvinila mě, že jsem zbytečně podezíravý."

Nastala další chvíle ticha.

„Já si totiž myslím, že se ta malá uličnice zamilovala a touha být na tom jediném večírku nějak

souvisí s určitým mužem. Tohle vysvětlení mi připadá mnohem pravděpodobnější než to, že chce návštěvou potěšit svou kmotru."

„A vy víte, o koho by se mohlo jednat?" opovážila se Lucy zeptat. Předpokládala, že jí neodpoví.

Lord Burnham jí to opravdu neprozradil, ale nebylo to kvůli diskrétnosti, jak očekávala. „To já nemám ponětí, slečno Lambertová. Může to být nezralý mladík, ale klidně to může být i protřelý svůdce. Jediné, co se ke mně doneslo, bylo, že jedna ze Sophiiných přítelkyň prohodila pár slov se slečnou Hathawayovou a svěřila jí něco málo ze sestřiných záměrů. A slečna Hathawayová mi je prozradila.

Pokud je mi tedy známo, jde o muže, který rozhodně není vhodným nápadníkem pro osmnáctiletou dívku. Takže mi z toho vychází jediné řešení. Nemohu dopustit, abych ji ztratil z dohledu. Je jasné, že ona sama se mi nesvěří, tudíž nezbývá než zjistit, o koho se jedná."

Odmlčel se a Lucy se snažila rozluštit výraz, který se mu objevil v šedých očích. Bohužel poznala, že muž před ní dokáže své myšlenky dokonale skrývat.

„Samozřejmě, že mohu dojet do domu na panství ve Waterless. Nepochybuji o tom, že by se mi dostalo vřelého přivítání od Dorothey Hopewellové a spousty výčitek od Sophie. Na druhou stranu vím, že ani tam by se mi z ní nepodařilo vypáčit jméno toho, kdo se stal objektem její lásky. Proto mě napadlo, že kdyby se tam objevila jiná mladá dáma, třeba by dokázala něco vypozorovat, případně dokonce zjistit i to, kdo je tím tajemným mužem. A informovat mě."

„Chcete, abych vaši nevlastní sestru špehovala? Ale vždyť to je –"

„V jejím nejlepším zájmu," přerušil ji netrpělivě lord Burnham. „Ona je nevinná, bohatá a zbrklá. Chtěla byste ji snad raději vidět, jak si ničí pověst a třeba se klidně provdá i za někoho nanejvýš nevhodného jen proto, že se ji zdráháte pozorovat?"

„Ale mně do toho přece vůbec nic není," odvětila Lucy odtažitě. Na druhou stranu ji jeho slova nesmírně zasáhla. Její přítelkyně, Prudence, se kdysi také bezhlavě zamilovala do muže, z něhož se vyklubal bezostyšný svůdce. Přišla s ním o panenství, a právě kvůli tomu byla rodinou donucena vstoupit co nejrychleji do manželství s jiným mužem. Bylo obrovské štěstí, že se z jejich svazku nakonec vyklubala opravdová láska. „Ovšem rozumím vašemu zájmu…"

„Za každý den vám zaplatím pět guineí. A hodlám vám platit tak dlouho, dokud to bude potřeba. Bude se vám cestovat pohodlně a postarám se vám o skvělou zábavu. Mám dojem, že lady Hopewellová si dokonce nedávno pořídila nový klavír vysoké kvality."

On se domnívá, že ji má tohle přesvědčit? Vždyť to pro ni bude utrpení. Lucy upřímně pochybovala o tom, že bude vůbec schopna zůstat s tím nástrojem v jedné místnosti.

„Ale já už nehraji, pane. Nemohu."

„Jak tomu mám rozumět? Přece učíte."

Vstala a natáhla k němu ruce v tenkých černých rukavičkách. Okamžitě uviděl, jak má pokroucené prsty na levé ruce a na pravé zase kratší prostředníček. „Zvládnu něco tak akorát ukazovat, a i to mi činí značné potíže. Nejsem schopná učit nikoho jiného než děti nebo začátečníky. Sama už prostě nemohu hrát."

„Co se vám stalo?" Lord Burnham vstal a přistoupil k ní blíž.

„Přibouchlo mě víko od klaviatury a já nebyla bohužel dost rychlá, abych dala ruce včas pryč. Ale není to zrovna něco, o čem by se mi chtělo mluvit, pane.“

A bylo to i něco, co stále nedokázala snést.

DRUHÁ KAPITOLA

Max nevěřícně hleděl na ruce s dlouhými prsty. Víko od klaviatury mohlo sice spadnout, ale že by bylo tak těžké, aby způsobilo zlomeniny kostí a ztrátu špičky prstu? *Přibouchlo mě*, tak to říkala. Někdo jí to zřejmě udělal záměrně.

Pomyšlení, že slečna Lambertová je osoba přitahující násilí, ho poněkud vyvedlo z míry. Na druhou stranu byla přítelkyní vévodkyně Aylshamové, jejíž manžel by známý jako dokonalý vévoda, tak bylo pravděpodobné, že bude spolehlivá.

Napadlo ho, že by si mohl před odjezdem s Aylshamem ještě promluvit… Ale ne, na to není čas. Musí to pustit z hlavy a zariskovat. Nebude to poprvé, ani naposledy. Tentokrát však zachrání nevinnou, přestože ta o jeho služby ani v nejmenším nestála.

Max pokrčil rameny. Nebyl důvod, aby dál trápil slečnu Lambertovou poznámkami týkajícími se jejího zranění. Už tak byla docela nesvá. „To je mi opravdu líto," řekl a raději změnil téma. „A jak jste se rozmyslela? Přijmete můj návrh?"

„Takže vy mě opravdu chcete zaměstnat jako špeha?"

„Chci vás zaměstnat proto, abyste mi pomohla ochránit mou nevlastní sestru," odvětil Max.

„Uvědomuji si, že vy, coby svobodná dáma, si možná nedokážete dost dobře představit, co všechno může Sophii hrozit. V jakém nebezpečí se může ocitnout, pokud by vložila veškerou svoji důvěru do rukou muže, o němž vlastně nic nevíme –"

„Ale ano, vím přesně, co se mi snažíte naznačit," přerušila ho slečna Lambertová, aniž by se začervenala.

Jenže ona, jakožto zcela nevýznamná žena všedního vzhledu, zůstávala v naprostém klidu. Věděla, že v jejím případě se muži nemají na co dívat, a proto hrabě zřejmě usoudil, že nemůže mít o takových věcech ani povědomí. Přesto však dobře znala nebezpečí, které mohlo hrozit dámám v podobných situacích, ačkoli ona sama osobní zkušenost neměla. Zhýralí muži si dělali zálusk na jiné, bohatší a hezčí, kořisti.

Slečna Lambertová měla jemné hnědé vlasy, hubenou postavu, o níž bylo škoda mluvit, nevýrazné rysy a hnědé oči. Snad jedině ty na ní vynikaly, přestože je měla právě teď přivřené, jako by v nich skrývala rozhořčení.

Byla sem vylákána pod falešnou záminkou, potom omámena, a to jistě stačilo k tomu, aby se hněvala. Jenže mladé dámy byly od dětství vychovávané k tomu, aby byly za všech okolností pokud možno milé a zdvořilé. Ovšem ve vystupování slečny Lambertové bylo navíc i něco kyselého. Měla ostrý jazyk a Maxe napadlo, jestli ji třeba stále netrápí bolest prstů, které měla poraněné.

„Vaše ruce… bolí vás to?"

Ta otázka byla tak osobní, že tázavě zdvihla obočí, ale ovládla se a vyrovnaným hlasem mu odpověděla. „Vlastně ani ne, nesmím je ale protahovat nebo

svírat něco hodně pevně. Nebo s nimi klepat. Od té nehody už uběhlo osm týdnů."

Pozoroval ji, když mluvila, a vztek, který v jejím hlase postřehl, patrně vůbec nesouvisel s jejím zraněním.

Ne že by ho nějak zvlášť zajímalo, co se slečně Lambertové honilo hlavou, ale chtěl si být jistý, že pokud ji zaměstná, musí se na tu práci skutečně hodit. Nevýkonnost nepřipadala v úvahu. Musel uvažovat moudře a správně se rozhodnout, protože to, co Sophii hrozilo, bylo příliš i pro jeho železnou povahu.

„Pět guinejí za den včetně toho dnešního a veškeré mé výdaje?" zeptala se slečna Lambertová.

„Ano," odvětil Max a pomalu začínal být netrpělivý. Byl by jí ochotně zaplatil i dvojnásobek, neboť mu bylo nade vše jasné, že jakmile se objeví na prahu Dorotheina domu a začne se vyptávat na Sophii, stane se z nevlastní sestry ztělesnění ctnosti.

„V tom případě chci hned teď deset guinejí." Max nevěděl, jaký výraz se mu při těch slovech objevil v obličeji, jenže slečna Lambertová pokračovala. „Předpokládám, že vy jste nikdy nemusel platit nájem předem, abyste si udržel dobré bydlení. Nebo abyste si mohl dovolit služebnou, bez jejíž pomoci se neobejdete."

„Ne," připustil Max. Musel k sobě být upřímný a přiznat si, že s tak nepatrným vydáním si nikdy hlavu nelámal. „Tady máte." Natáhl ruku a podával jí mince. „Vyzvednu vás zítra ráno v šest na adrese, která je na navštívence. Sbalte si s sebou, prosím, všechno potřebné na zhruba dva týdny."

Nebyl důvod vyrážet za Sophií okamžitě, protože už stejně měla slušný náskok. Napadlo ho, že i kdyby se mu ji podařilo dostihnout ještě během cesty

k Dorothee, dost možná by neměl možnost zadržet s ní i toho neznámého muže. Domníval se totiž, že sestra cestovala sama.

Zničehonic ho zachvátily pochybnosti. Anebo to byla přímo zlá předtucha? Ta obyčejná žena před ním byla zcela nevýznamná, hodila se mu jen jako způsob Sophiiny ochrany. Tak proč se najednou nemohl zbavit dojmu, že se něco dalo do pohybu? Před očima se mu zjevila obrovská koule, které se neovladatelně řítila z kopce a stále se zvětšovala. V duchu se otřásl. *To je nesmysl.*

Jediné, co před ním nyní leží, je dlouhá a únavná cesta na jih do Dorsetu, opakoval si v duchu.

Vztek, který ho sžíral poslední půlhodinu, z něj pomalu začínal vyprchávat. Konečně se posadil a snažil se, aby na něm jeho mizerné rozpoložení nebylo poznat.

Julie. Modré usměvavé oči zavřené na věky. Dlouhé tmavé řasy lepící se k mokré pokožce bledé jako porcelán. Husté černé vlasy, na něž byla tolik pyšná, zmáčené od špinavé vody. A šaty lepící se na ladné křivky jejího mladého těla…

Ne.

Už mu nebylo sedmnáct a nebyl bezmocný. Nedopustí, aby se ho znovu zmocnila ta děsivá noční můra. Navíc, ta lehkomyslná mladá žena, o níž měl obavy dnes, byla prohnaná jako liška. Nepochyboval o tom, že v pracovně najde prázdnou pokladnu. Stejně tak si byl jistý, že si dotyčná dáma najala kočár tažení šestispřežím, jen aby se dostala bezpečně ke své kmotře.

On měl desetihodinovou cestu ještě před sebou a stráví ji ve společnosti kousavé slečny Lambertové. Ale třeba ne… Natáhl se a zazvonil na

služebnictvo. Nastal čas začít se věnovat přípravám na zítřejší den.

Lucy byla na časné ranní vstávání zvyklá od dětství. Oba rodiče vyloženě nesnášeli vyspávání a povalování se v posteli. Pro ně byl hřích zůstávat v peřinách o něco déle a už jako dítě musela vstávat každý den v půl sedmé. V tu dobu se u nich doma podávala snídaně.

Vstala v pět hodin, ale teprve ve tři ráno se definitivně rozhodla, že s lordem Burnhamem na cestu vyrazí. Slibovaná částka byla totiž nesmírně lákavá. Dokázala si hravě spočítat, že by si mohla přijít až na sedmdesát guinejí a dva týdny prožít bez veškerých vydání jak za sebe, tak i za svou služebnou, Amy. Možná by se jí podařilo našetřit dost, aby z toho mohla vyžít do chvíle, než se jí rozběhne živnost a začne si řádně vydělávat.

Zatím měla na účtu padesát liber, což bylo její dědictví po babičce a dalších deset liber měla rozdělených na polovinu. Jednu nosila v taštičce a druhou si zastrčila do korzetu.

Opustila domov hned, jakmile si byla jistá, že dokáže cestovat sama do Londýna k přátelům. Když jí rodiče zakazovali odjet, suše jim sdělila, že pokud jí nevyplatí příslušnou část jejího dědictví a čtvrtletní kapesné, rozhlásí po celé farnosti, jak to doopravdy bylo s jejími zraněními.

„Byla to nehoda!“ rozčílil se na ni otec. „A zavinila jsi ji ty sama nehorázným chováním o Dni Páně.“ Když mu neodpovídala a pouze vyčkávala, přivřel oči a dodal: „Nemůžeš dokázat vůbec nic.“

„A ty hodláš riskovat pomluvy a všelijaké domněnky?“ opáčila Lucy. To zapůsobilo a peníze dostala.